

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558264544/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Men denne Sindsforvirrelse varede ikke længe: med en overordentlig Sjælsstyrke syntes hun at gøre Vold paa sig selv og tvinge sit heftige Sind. Med hendes Besindighed kom, til Mester Harpestrængs Forundring, hendes fuldkomne Sundhed tilbage. Inden Aften loe og spogede hun endog selv med tilsyneladende Rolighed over, at Ribe Gadedrenge havde kaldt hende en Hex, og at hun havde taget sig den Sorg saa nær. Da hun hørte med hvilken Heflighed Kongen havde taget sig af hendes Sikkerhed og Ære, hævede hun Hoved og Bryst og spurgte forundret hvorfor hendes Døtre og deres Fæstemænd vare reiseklædte.

«Har jeg maaskee i min ubegribelige Svaghed sagt, at jeg vilde reise? – spurgte hun – er jeg ikke forviist fra det gæstfrue danske Hof, som jeg umuligt kan troe, saa fordrer min Ære, at jeg netop nu bliver her; Hettug Guttorms Datter kan dog ikke forjages fra Ribehuus af en Flok Gadepeblinger?»

Alle taug forlegne, og Fru Helene reiste sig, stolt og bestemt, og forlangte at tale med Kongen.

«Jeg skal selv forebringe min Broder eders Ønske, ædle Fruer! svarede Prindsesse Regitze hastig og forlod hende.

Valdemar sad urolig og tankefuld i sit Lønkammer, da hans alvorlige Søster, imod Sædvane og uanmeldt, traadte ind til ham.

«Undskyld mig, min Broder, hvis jeg forstyrrer dig! – sagde hun og nærmede sig ham: fortrolig – en vigtig Sag bringer mig til dig: det gjælder din og vort Husets Ære. Den ulykkelige Fru Helene ønsker at tale med dig.»

«Jeg kan ikke see hende, – svarede Kongen bestemt – men saasnart Lægen tillader det, maa hun reise.»

«Det er vistnok nødvendigt – sagde Prindsessen – men her er Møget at overveje: en Hertugs Datter, en Gjest ved vort Hof, en Ridderfrue af saa stort og mægtigt et Huus, en Dame, hvis Ære du selv offentlig med Heflighed har forsvaret – kan hun, beskæmmet og foragtet, forvises vort Hof, som en forskudt og paatrængende Bølske?»

«Hvad vil du da jeg skal gjøre? – spurgte Valdemar heftig – det vanærende Rygte om os kjender du. Vil du, jeg skal trodse det? vil du, jeg skal opreise hendes Ære, ved at opofre min egen, række hende Haand og Krone og tidsætte mig for Europas og mit Folks Foragt? Jeg er ikke uden Brøde, det tilstaaer jeg dig; jeg fandt, hun var den